

En Fallen Härskare

Månegarm

Vek är min kropp nu,
tiden tynar mig till stoft.
Krumna äro mina leder,
ty fader tid tar mig bort.

Minnen bär jag från
svunna tider.
Då min röst var kall
som vargablick,
när död och pina gick
under min hand
vid min tron i skogens djup.

Jag ser löven om hösten
runt mig,
ger mig känslan av livet
som var.
Bortglömd, fördriven
av sin egen sådd,
söndra och härska än en gång

Härskare över skogen
var mitt namn,
över den nattliga
fruktbarhetens sköte.
Mäktig som tusen
sjöars dimma,
spred jag mig över detta
köldens land